

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 672/2016
19.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Жељко Ристић, адвокат из ..., против туженог Издавачког друштва „ББ“ из ... и туженог ВВ, чији су заједнички пуномоћници Душан Стојковић и Андреја Прекрајски, адвокати из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ број 25/15 од 04.12.2015. године у седници већа од 19.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 25/15 од 04.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ број 155/2012 од 11. маја 2015. године, у ставу 1. изреке делимично се усваја тужбени захтев тужиоца, па се обавезују тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа солидарно исплате 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од 11. маја 2015. године као дана доношења пресуде па до исплате, све у року од осам дана по пријему пресуде под претњом извршења. Ставом 2. делимично се одбија тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете и то преко досуђеног износа а до тражених 499.000,00 динара са каматом. Ставом 3. обавезују се тужени да о свом трошку објаве пресуду у дневним новинама „ГГ“ у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења. Ставом 4. обавезују се тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплате 82.080,00 динара у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 25/15 од 04. децембра 2015. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 155/12 од 11. маја 2015. године у првом, трећем и четвртном ставу изреке, утолико што се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа солидарно исплате 100.000,00 динара, са законском затезном каматом, те да се обавезу да о свом трошку објаве пресуду у дневном листу „ГГ“ и да

тужиоцу на име трошкова поступка исплате 82.080, динара одбија као неоснован. У ставу 2. тужилац је обавезан да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка од 146.250,00 динара у року од 8 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући исту из свих законом предвиђених разлога.

Тужени су доставили одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија дозвољена али да је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Ценећи дозвољеност ревизије Врховни касациони суд је нашао да је тужба у овој парници поднета 28.09.2012. године, а да је тада важио Закон о јавном информисању који је у члану 65. став 7. предвидео да против пресуде другостепеног суда се не може изјавити ревизија. Међутим, 13.08.2014. године, ступио је на снагу нови Закон о јавном информисању и медијима („Сл. гласник РС“, број 83/2014), а у овој парници је правноснажна пресуда донета 04.12.2015. године, дакле у време важења тог закона. Нови закон је у члану 126. став 1. предвидео да је ревизија дозвољена против другостепене пресуде ако је тужбени захтев одбијен док је чланом 145. предвиђено до дана ступања на снагу тог закона престаје да важи Закон о јавном информисању. Када се има у виду напред наведено, произилази да је у конкретном случају ревизија дозвољена, с обзиром да је тужиочев тужбени захтев правноснажном другостепеном пресудом одбијен. Дозвољеност ревизије се цени према одредбама Закона о јавном информисању и медијима, а о тужбеном захтеву се одлучује применом Закона о јавном информисању.

Према утврђеном чињеничном стању, на насловној страни дневних новина „ГГ“ од године, објављен је наслов „...“, потом поднаслов „...“, затим антрфиле „...“, те поднаслов „...“, који наслов и текстови су пропраћени са десне стране фотографијом АА. На петој страни дневних новина „ГГ“ од године, објављен је текст под насловом „...“, потом наднаслов: „...“, затим поднаслов „...“, те антрфиле: „...“ У овом тексту је између осталог наведено: „Понекад стварно није лако бити АА. Куповином новог „...“, за који месечно рата износи ... евра, министар ... дебело заглибио у минус јер већ отплаћује месечну рату за стан од око ... евра. Уз редовне месечне дажбине које за луксузан стан од ... м2, вероватно нису испод ... евра, простом рачуницом може се доћи до закључка да ... са платом од ... евра нема шанси да преживи! Али хајде да заборавимо на комуналије можда их плаћа супруга ДД. ... је са две рате кредита у износу од ... евра већ у минусу од евра! Тачније у дужничком ропству. Да ли живи на грбачи супруге ДД од музичког динара или нечег трећег можемо само да нагађамо. Тек јасно је да са примањима далеко мањим од расхода несрећни министар мора да се сналази како би изгурао месечно“. У оквиру текста на врху стране налази се фотографија тужиоца. Текст је потписао ЋЋ, издавачко друштво „ББ“ из ... са седиштем у ..., у

улици ... број ... и он је оснивач јавног гласила „ГГ“ чија је територијална дистрибуција на целој територији Републике Србије. Тужени ВВ је главни и одговорни уредник Дневног листа „ГГ“. Сутрадан по објављивању текста у Дневном листу „ГГ“ тужилац је послао одговор на објављену информацију и захтевао да се објави одговор на неистините информације које су објављене у дневном листу „ГГ“ од године. Из тог одговора је утврђено да тужиоцу и његовој супрузи по наводима тужиоца месечна рата кредита за аутомобил који су купили „...“ износи евра, а да рата за стамбени кредит где су супруга и муж заједно задужени износи евра, те да је укупно кредитно оптерећење тужиоца и његове супруге евра, а да је тужиочева месечна зарада око динара, што значи да је она за око ... евра већа од укупног кредитног задужења тужиоца и његове супруге, а не мања како је наведено. У одговору тужилац између осталог наводи и то да месечна зарада његове супруге износи ... динара, те да укупни породични приходи износе ... динара, из чега може да потврди да су наводи у тексту апсолутно неистинити. Тужилац осим тога наводи, да су он и његова супруга главницу кредита за стан у износу од ... евра истог месеца умањили на износ од ... евра применом отплатног новчаног износа евра из средстава породичне штедње, па захтева да тужени објаве демант у складу са одредбом члана 50, 56. и 57. Закона о јавном информисању. У поступку је утврђено да тужилац има приходе на функцији министра у Министарству у месечном износу од ... динар почев од године, као и народног посланика у Народној скупштини Републике Србије у месечном износу од ... динара у периоду од ... до ... године, да поред наведених прихода има непокретну имовину у земљи и иностранству, поседује по основу куповине са власничким уделом од 1/1 трособног стана од ... квадрата са отвореном терасом и гаражно место од ... м², те да има депозит и штедне улоге у банкама и другим финансијским организацијама у земљи и иностранству. Тужилац сматра да информације које су објављене у дневним новинама „ГГ“ нису

потпуне, да те информације код читалаца инсинуирају да је тужилац лопов и да незаконито зарађује новчана средства и да је све то усмерено у циљу његове моралне дискриминације у чему је тужени успео јер добар део грађана верује насловима у новинама и новинским чланцима. Предметни чланак је код тужиоца изазвао велики стрес као и код његове породице, људи који су у његовој околини почели су другачије да се опходе према њему, а и својим добрим пријатељима су он и супруга морали да доказују да нису корумпирани. Због тога је тужилац тужбом и тражио да му тужени накнаде штету.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да постоји основ за одговорност тужених за накнаду нематеријалне штете, али да је тужбени захтев превисоко постављен, због чега је исти делимично усвојен. Међутим, другостепени суд налази да у конкретном случају нема основа за одговорност тужених за накнаду штете, због чега је првостепена пресуда преиначена и тужиочев тужбени захтев одбијен као неоснован.

Одредбом члана 79. Закона о јавном информисању је предвиђено да свако лице на које се односи нетачна, непотпуна или друга информација, чије је објављивање у складу са овим Законом забрањено, као и лице коме није објављена исправка, одговор или друга информација, чије објављивање има право

да тражи од јавног гласила у складу са тим законом, а које због њеног објављивања односно необјављивања трпи штету има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама тог закона независно од других правних средстава која том лицу стоје на располагању.

Исти закон у члану 9. је предвидео да носиоцима државних и политичких функција, ограничена су права на заштиту приватности која имају лица на која се односе информације, ако је информација важна за јавност, с обзиром на чињеницу да лица на која се односи информација врши одређену функцију. Права лица из става 1. тог члана ограничена су сразмерно оправданом интересу јавности у сваком конкретном случају. Исти закон је у члану 2. став 1. предвидео да је јавно информисање слободно и у интересу јавности а у члану 4. да се у јавним гласилима слободно објављују идеје, информације и мишљења о појавама догађајима, личностима о којима јавност има оправдан интерес да зна, осим када је другачије одређено законом, те да се одредбе става 1. тог члана примењују без обзира на начин на који је прибављена информација. Када се има у виду наведено произлази да се у конкретном случају ради о сукобу два легитимна права: са једне стране ту је право тужиоца на његов углед и достојанство личности, а са друге стране право туженог да информисе јавност о питањима која су од интереса, посебно када се ради о носиоцима истакнутих државних функција, при чему је неспорно да је тужилац у време када је информација објављена такву функцију обављао – био је министар. У склопу овог другог права, треба посматрати и право јавности да од туженог као јавног гласила добије напред поменуте информације. Приказивање и објављивање података о приходима и расходима, истакнутих носилаца јавне власти у земљи свакако је од интереса за јавност. Евентуално нетачни подаци о томе су у конкретном случају отклоњени демантијем које је тужилац доставио и који је објављен, а чињеница да је у објављеним информацијама у дневном листу било и извесних непрецизности не значи сама за себе да је то урађено са намером да се тужиоцу причини нематеријална штета у виду повреде његових права личности. Отуда је правилно другостепени суд нашао да у конкретном случају нема основа за одговорност тужених за накнаду штете и преиначио првостепену пресуду на начин како је наведено.

Тужилац у ревизији инсистира да су објављени подаци били неистинити, нетачни, те да је на тај начин њему причињена штета. Међутим, његов демант у коме је он навео другачије податке је објављен, а са друге стране у објављеним информацијама нема по тужиоца непосредно увредљивих израза, при чему је тужилац као јавна личност унапред морао да рачуна са тим да ће се објављивати подаци који се односе на његове приходе и расходе, као подаци од јавног интереса. Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност другостепене одлуке то је ревизија одбијена на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић